

Дејан Маџић

ОБРАЋАЊЕ ПОВОДОМ НАГРАДЕ

Даме и господо, поштоване званице,

Припала ми је неочекивана част, јер велика је част добити признање које носи име Мирослава Антића, аутентичног песника, мајстора речи, усмењака, боема, који је певао онако како је живео и живео оно што је певао – искрено, једноставно, болно. Другачије није умео, како каже, јер су наше среће и туге увек другачије истоветне.

Драго ми је што сам добитник Награде „Мирослав Антић“. То ме, пре свега, обавезује да будем строжи и немилосрднији према себи и свом послу. Сматрам да модерни песник није и не треба да буде хорски певач, нити да наступа испред било којег колектива, нација, генерације, групе или партије. Модерни песник је, убеђен сам, изгнаник препуштен самоме себи, сам и усамљен, у сукобу са најближом околином, несхваћен, неприхваћен, непотребан, неподобан, као на пример некада Овидије, Данте или наш Црњански. И како живимо у времену сасвим трагичном, без јунака и без хероја, поезије највише има у књигама сложеним на полицама библиотека, у књигама које скупљају прашину, или у влатима траве на пример, а најмање на Светском дану поезије и такозваним књижевним вечерима.

Захваљујем Скупштини града Новог Сада, захваљујем жирију, захваљујем на вашој пажњи.

У Новом Саду, 14. марта 2014.